

Prezidents
Tomass S. Monsons

Atklājot no jauna Ziemassvētku garu

Pirms daudziem gadiem, kad es biju jauns elders, es kopā ar citiem tiku aicināts uz slimnīcu Soltleiksitijā, lai dotu svētību slimiem bērniem. Ieejot slimnīcā, mēs ievērojām Ziemassvētku egli ar tās gaišajām un jaukajām gaismiņām un redzējām rūpīgi iesaiņotas paciņas zem tās zariem. Tad mēs devāmies cauri gaitenīem uz vietu, kur mazi zēni un meitenes — daži ar iegipsētu roku vai kāju, citi ar kaitēm, kas, iespējams, nebija tik viegli izārstējamas — mūs sveica ar smaidu sejā.

Kāds jauns, bezcerīgi slimš, mazs zēns sauca man pretī: „Kā tevi sauc?”

Es nosaucu viņam savu vārdu, un viņš jautāja: „Vai tu man dosi svētību?”

Svētība tika sniegta, un, kad pagriezāmies, lai pieceltos no viņa gultas, viņš teica: „Liels paldies.”

Kad mēs bijām spēruši dažus soļus, es dzirdēju viņu saucam: „Ak, brāli Monson, priecīgus Ziemassvētkus!” Tad viņa sejā iemirdzējās liels smaids.

Tam zēnam bija Ziemassvētku gars. Ziemassvētku gars ir kaut kas tāds, kas, es ceru, mīt mūsu visu sirdī un dzīvē — ne tikai šajā īpašajā laikā, bet arī visu gadu.

Kad mūsos mājā Ziemassvētku gars, mēs atceramies Viņu, kura dzimšanu mēs svinam šajā gada laikā. „Jo jums šodien Pestītājs dzimis, Dāvida pilsētā, kas ir

Kristus, Tas Kungs” (Lūkas 2:11).

Mūsdienās dāvanu došanas gars spēlē lielu lomu, pieminot Ziemassvētku laiku. Es jautāju sev, vai mēs iegūsim kaut ko, ja sev pajautāsim: „Kādas dāvanas Tas Kungs grib, lai es sniegtu Viņam vai citiem šajā dārgajā gada laikā?”

Vai es drīkstu kaut ko ieteikt — mūsu Debesu Tēvs gribētu, lai katrs no mums pasniegtu Viņam un Viņa Dēlam paklausības dāvanu. Es arī jūtu, ka Viņš mums lūgtu sniegt no sevis un nebūt savtīgiem vai alkatīgiem, vai ķildīgiem, kā to iesaka Viņa dārgais Dēls Mormona Grāmatā:

„Patiesi, patiesi Es saku jums, ka tas, kam ir strīda gars, nav no Manis, bet ir no velna . . . uzkūda cilvēku sirdis strīdēties ar dūsmām vienam ar otru.

Lūk, šī nav Mana mācība, lai uzkūditu cilvēku sirdis ar dūsmām vienam pret otru; bet šī ir Mana mācība, ka tādas lietas ir jāatmet” (3. Nefijs 11:29–30).

Šajā brīnišķīgajā laiku pilnības atklāšanā mūsu iespējas dot no sevis patiešām ir neierobežotas, taču tās ir arī zūdošas. Šodien ir sirdis, kuras ir jāiepriecina, laipni vārdi, kas jāpasaka, darbi, kas jāpaveic, un dvēseles, kuras ir jāizglābj.

Kāds, kuram bija laba izpratne par Ziemassvētku garu, rakstīja:

*Es esmu Ziemassvētku gars —
 Es ienāku nabadzības mājoklī, liekot bāļajiem bērniem
 plaši atvērt savas acis izbrīnā.
 Es lieku sīkstula saspiestajai dūrei atslābt un tā padaru
 viņa dvēseli gaišāku.
 Es lieku sirmgalvim atgriezties jaunībā un smieties,
 kā viņš reiz smējās.
 Es uzturu piedzīvojumu romānus dzīvus bērniības
 sirdī un izdaiļoju miegu ar sapņiem, kurus caurauž
 burvība.
 Es lieku dedzīgām kājām kāpt pa tumšajām kāpnēm ar
 piepildītiem groziem, atstājot aiz sevis sirdis, kuras ir
 pārsteigtas par pasaules labestību.
 Es lieku izšķērdētājam apstāties uz brīdi savā trakajā
 ceļā un sūtīt satrauktam mīļotajam kādu mazu zīmi,
 kas liks liet prieka asaras — asaras, kas aizskalo
 bēdu rētas.
 Es ieeju tumšajās cietuma kamerās, atgādinot rētaina-
 jiem vīriem, kas varēja notikt, un rādot uz labajām
 dienām, kas vēl nāks.
 Es ienāku nesteidzīgi klusā, baltā sāpju namā, un
 lūpas, kas ir pārāk vājas, lai runātu, tikai dreb klusā,
 daiļrunīgā pateicībā.
 Tūkstoš veidos es lieku nogurušajai pasaulei paskatīties
 augšup uz Dieva seju un uz mazu brīdi aizmirst to,
 kas ir niecīgs un nožēlojams.
 Es esmu Ziemassvētku gars.¹*

Lai katrs no mums atklāj no jauna Ziemassvētku
 garu — tieši Kristus Garu.

ATSAUCE

1. E. C. Beirds „Christmas Spirit” Džeimsa S. Hevita izdevumā, *Illustrations Unlimited* (1988), 81. lpp.

KĀ MĀCĪT NO ŠĪ VĒSTĪJUMA?

Daloties Prezidenta Monsona vēstījumā ar ģimeni,
 apsveriet iespēju uzsvērt to jautājumu, kuru viņš uzdeva,
 par to, kādas dāvanas Tas Kungs gribētu, lai mēs pa-
 sniegtu Viņam vai citiem šajā laikā. Iedrošiniet ģimenes

locekļus pierakstīt savas domas un idejas (mazus bērnus
 iedrošiniet uzzīmēt attēlu), kā „atklāt no jauna Ziemas-
 svētku garu — tieši Kristus garu”.

JAUNIEŠĪ

Nevainojams Ziemassvētku vakars

Džerijs S. Džeikobs

Kad es biju jaunāks, viens no gada labākajiem no-
 tikumiem bija Ziemassvētku vakars. Mēs kopā ar
 ģimeni cepām picu, dziedājām Ziemassvētku dziesmas
 un tad pulcējamies, lai apmeklētu Ziemassvētku dievkal-
 pojumu. Mēs dziedājām baznīcas dziesmas drebošā
 četrbalsīgā harmonijā un skaļi spēlējām Ziemassvētku
 dziesmas uz mūsu visdažādākajiem mūzikas instrumen-
 tiem. Tētis vakaru vienmēr noslēdza ar Ziemassvētku
 garīgo domu, kas lika asarām sarieties acīs. Dzīvē nekas
 nevarēja būt labāks par Ziemassvētku vakaru.

Kad es kļuva nedaudz vecāks, mana māte sāka rūpē-
 ties par kaimiņienes bērnu Kelliju. Kellija nāca pie mums
 uz mājām katru dienu pēc skolas, kamēr viņas mamma
 Petija strādāja. Kellija sekoja man kā mazs kucēns —
 skaļš un kuram nemitīgi kaut ko vajadzēja. Es vienmēr
 jutos atvieglots, kad Petija paņēma savu meitu un lika
 mierā manu māju un ģimeni.

Kādu decembri mani pārbiedēja tas, ka mamma uzai-
 cināja Petiju un Kelliju mums pievienoties Ziemassvētku
 vakarā. *Manā* Ziemassvētku vakarā. Mamma smaidīja
 un apgalvoja: „Nekas nemainīsies.” Taču es zināju labāk.
 Viņi apēdīs visas mūsu picas. Kellija izteiks piezīmes par
 mūsu dziedāšanu. Es samierinājos un gaidīju visu laiku
 sliktāko Ziemassvētku vakaru.

Kad pienāca vakars, Petija un Kellija mums pievieno-
 jās, un mēs sarunājāmies, smējāmies un dziedājām. Ma-
 nai mātei bija taisnība. Tas *bija* nevainojami. Pusnaktī
 viņi mums pateicās un negribīgi devās projām. Es devos
 gulēt pilns pateicības un mīlestības. Es atklāju, ka patiesi
 dārgas Ziemassvētku dāvanas nezūd, ja ar tām dalās. Tā
 vietā tās paliek mīļākas un daudzkrāšņas — kad mēs tās
 dodam citiem.

Apmeklējuma mācība, glābšanas darbs

Lūdziet un studējiet šo materiālu, un piemērotā brīdī apspriediet to ar māsām, kuras apmeklējat. Uzdodiet jautājumus, kas palīdz jums stiprināt māsas, kuras apmeklējat, un padara Palīdzības biedrību par aktīvu jūsu dzīves sastāvdaļu.

Ticība, Ģimene, Palīdzība

Apmeklējuma mācība sievietei dod iespēju rūpēties, stiprināt un mācīt citai citu — tas patiešām ir glābšanas darbs. Ar apmeklējuma mācībām māsas kalpo Glābēja labā un palīdz sievietēm sagatavoties mūžīgās dzīves svētībām.

„Mums „ir jābrīdina, jāizskaidro, jāskubina un jāmaca, un jāaicina visi nākt pie Kristus” (M&D 20:59), kā Tas Kungs teica Savā atklāsmē,” bilda prezidents Spencers V. Kimbals (1895–1985). Viņš turpināja: „Jūsu liecība ir apbrīnojams līdzeklis.”¹

Kad mēs kā apmeklējamo māsas paplašinām savas zināšanas par evaņģēlija patiesībām, mūsu liecības stiprina un atbalsta tās māsas, kuras gatavojas kristīties un tikt konfirmētas. Mēs palīdzam jaunajiem Baznīcas locekļiem nostiprināties evaņģēlijā. Mūsu apmeklējumi un mīlestība palīdz „atgūt tos, kas ir nomaldījušies un sasildīt to sirdis, kas ir kļuvuši vēsi pret evaņģēliju”.² Un mēs pamudinām māsas nākt pie Kristus, apmeklējot templi.

„Jūs glābsiet dvēseles,” Prezidents Kimbals teica apmeklējamo māsām, „un kurš var noliegt to, ka daudzi no labiem, aktīviem cilvēkiem Baznīcā šodien ir aktīvi tāpēc, ka jūs bijāt viņu mājās un atklājāt viņiem jaunu skatījumu, jaunu vīziju. Jūs atvērāt aizkarus. Jūs paplašinājāt viņu apvāršņus. . . .

Redzat, jūs glābjat ne tikai šīs māsas, bet, iespējams, arī viņu vīrus un viņu ģimenes.”³

No Svētajiem Rakstiem

Mācība un Derības 20:59; 84:106; 138:56

No mūsu vēstures

Kad pravietis Džozefs Smits organizēja Palīdzības biedrību, viņš teica, ka sievietēm ir ne tikai jā rūpējas par trūcīgajiem, bet arī jāglābj dvēseles. Viņš arī mācīja, ka sievietes Baznīcā spēlē nozīmīgu lomu Debesu Tēva glābšanas iecerē.⁴ Vadoties pēc tiem principiem, kurus mācīja Džozefs Smits, mēs kā māsas Palīdzības biedrībā varam

strādāt kopā, lai sagatavotu sievietes un viņu ģimenes Dieva lielākajām svētībām.

„Būsim līdzjūtīgi cits pret citu,” teica prezidents Brigams Jangs (1801–1877), „un lai [tie, kas ir] stipri, maigi palīdz vājiem kļūt stipriem, un lai tie, kas redz, ved tos, kas ir akli, līdz tie paši redzēs ceļu.”⁵

ATSAUCES

1. Spencers V. Kimbals, *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011. g.), 116. lpp.
2. Eliza R. Snova, *Daughters in My Kingdom*, 83. lpp.
3. Spencers V. Kimbals, *Daughters in My Kingdom*, 117. lpp.
4. Skat. Džozefs Smits, *Daughters in My Kingdom*, 171.–172. lpp.
5. Brigams Jangs, *Daughters in My Kingdom*, 107. lpp.

Ko es varu darīt?

1. Kā Palīdzības biedrība sagatavo mani mūžīgās dzīves svētībām?
2. Kā es varu spēcīnāt to cilvēku ticību, par kuriem es rūpējos?

Lai iegūtu vairāk informācijas, apmeklējiet reliefsociety.lds.org.